

FOLK OG LAND

NR. 16. 22. ÅRGANG

LØRDAG 22. SEPT. 1973

LØSSALG KR. 2,—

Hva vil Nobelkomiteén gjøre?

Fantastiske påstander i Tyskland

DET HEVDES AT WILLY BRANDT FIKK FREDSPRISEN SOM FØLGE AV KORRUPTION OG BESTIKKELSER!

Tysk nasjonal presse spanderte store typer på nyheten.

Som våre lesere vil vite til-
tror vi våre partipolitikere
litt av hvert, rent bortsett
fra den rent generelle poli-
tiske lurvethet som synes å
være grunnlag for deres
maktbrynde. Men direkte be-
stikkelse og korrupsjon
av den art man har fått eks-
empler på både fra Storbri-
tannia, USA og Vesttyskland
i den senere tid, det tror vi
dog ikke man kan beskyld
norske partipolitikere for.
Her går det nok mere i det
små og jevne med småfusk
og grove løftebrudd overfor
velgerne.

Så vi må nok si klart fra
at vi tror tyske påstander
skyter enndog langt over må-
let når nå både rykter og
pressenedslag av dem hev-
der at den norske Nobelko-
mités borgerlige medlem-
mer, som også stemte for
fredsprisen til den tyske
kansler Willy Brandt og der-
med vel også sikret hans et-
terfølgende valgseier, var
blitt bestukket til å handle
slik!

På den annen side kan man
nok si at det ikke er så un-
derlig at vanlige tyskere søk-
er en forklaring på dette
utrolige at fredsprisen ble
tildelt en mann som notorisk
har vært alt annet enn frede-
lig og som endog har skrevet
en lærebok i geriljakrigfø-
ring. At hans sosialistiske
meningsfeller i den norske
Nobel-komiteé lot den tyske
partifelle og tidligere Arbei-
derpartiprosesje få denne
valghjelpen forbauser kan-
ske ikke så mange, men når
også ikke-sosialister er med
på leken, da griper man til
forklaringer som i Norge
kan synes helt fantastiske,

men som vel ikke egentlig
er det i et Vesttyskland, hvor
man nylig har hatt affæren
med to borgerlige represen-
tanter i bundestagen som ble
bestukket til å redde Willy
Brandt som kansler da verst
det knep.

Men, det lar seg altså ikke
benekte at ryktene eksisterer
og at de ikke akkurat er
smigrende for Norge. Natur-
ligvis medfører de ikke rik-
tighet, vi understreker påny
at vi er helt overbevist om
det, men på den annen side

ALARIK:

USA – dumpekandidat i den kalde krigen?

MÅ EUROPA GÅ SINE EGNE VEIER?

Etter den 2. verdenskrig
satte USA seg i spissen for
den «frie» verden for å lede
den i kampen for en bedre
tilværelse og for å beskytte
den mot kommunistisk dik-
tatur og/eller sovjetisk ag-
gresjon.

Gjennom de første årene
av den såkalte kalde krigen,
da det fullstendig raserte Eu-
ropa inklusive det hårdt
medtatte Sovjet-imperiet
hadde mer enn nok med å
rydde opp i ruinhaugene,
kunne nok amerikanernes
tekniske og materielle over-
legenhet virke som den beste
«sikkerhet» for de fleste av
vesteuropeerne. USA hadde
dessuten atombomben, noe
som ikke levnet muligheter
til å trekke fordelene ved
«Pax americana» i tvil.

At den «generøse» Mar-
shall-hjelpen for en stor del
finansierte den europeiske
gjenreisning med Europas
egne penger, fikk man heller
se litt stort på. I egenskap
av okkupant, skulle det for
øvrig bare mangle at USA
ikke ordnet opp i de besatte
områder — selv notoriske

«bandittstater» gjør det, om
ikke på annen måte, så i
form av såkalt utbytting. Og
sagt med et stygt ord er det
vel nærmest akkurat det
USA har gjort ved å sikre
seg fullstendig økonomisk
herredømme over det slagne
Europa. Hva skulle «utbyt-
ting» ellers bestå i.

En annen side ved saken
er at amerikanerne i 1945
selvfølgelig også var blitt
klar over hvilke motspillere
de ville få i årene som fulgte,
og at de derfor anså det for
helt nødvendig å mobilisere
det europeiske potensial av
mennesker og materiell til
beskyttelse mot kommunist-
isk aggresjon, som det het.
Jevnfor gjenopprustningen
av Vest-Tyskland, som fulgte
allerede i 1954 — mindre enn
ti år etter krigens slutt, da
det het at det for all fremtid
ikke mer skulle finnes et ge-
vær mellom Rhinen og Wei-
chel.

Siden den gang har rust-
ningsbeløpet gått ufortrø-
dent videre. Industrielt og
økonomisk er USA den dag i
dag utvilsomt ennå den stør-

viser de dog hva den grad av
tåpelighet som Høyrepoliti-
kere og andre borgerlige de-
monstrerer kan avstedkom-
me selv utenfor landets gren-
ser.

I sitt nr. 31 for 27. juli
behandler også det tyske
NATIONAL-ZEITUNG saken
og da dette jo er både et
stort og ganske innflytelses-
rikt blad, som stadig er
gjenstand for omtale og an-
grep bl. a. i DAGBLADET,
kan man vel ikke bare trekke
på skuldrene av bladets krav
om at affæren i likhet med
Watergate-saken i USA og
Steiner-saken i Vesttyskland
blir undergitt nærmere
granskning. Så hvis ikke den
norske Nobelkomité er ori-
entert om ryktene og NA-
TIONAL-ZEITUNGs skrive-
rier, så gjengir vi her i over-
settelse det bladet skriver:

«I befolkningen holder det

(Forts. side 6)

På side 2 idag bringer vi en
ny artikkel av Ralph Hewins,
som denne gang forteller om
hvordan Quisling natten til
9. april 1940 fikk forræder-
stemplet på seg av dårlig
informerte journalister. Hvil-
ke konsekvenser dette fikk
både for utviklingen i Norge
og for det påfølgende vest-
felttoget, er hovedinnholdet
i artikkelen.

Om «BLIKKFANGER-
KNEPET» i politikken skriver
Oscar Aall på side 3. Her på-
viser han et interessant fel-
les trekk mellom Watergate-
og Crotale-saken samt vårt
eget etterkrigsoppgjør.

JENS,
vår danske medarbeider, tar
for seg den kulturkrisen Ves-
ten er inne i, og spør i sitt
innlegg om det kulturelle er
uavvendelig på våre himmel-
strøk. (side 2).

PÅ MIDTOPPSLAGET
forøvrig, går «Slaget i Ran-
dolf Street» sin gang, og i en
liten «litteraturkronikk» kom-
mer vi inn på det fenomen
i tiden at det ifjor bare var
Bibelen som solgtes i flere
eksemplarer enn Mein
Kampf.

ELLERS
vil De finne våre faste spal-
ter med unntagelse av «I
brennpunktet», som denne
gangen måtte stå over på
grunn av plassmangel.

Noen eksempler vil belyse

dette:
1. Verden kjenner allerede
historien om hvordan klik-
ken omkring Roosevelt utle-
verte hele Øst-Europa til Sta-
lin, noe som var en militær
unødvendighet. USA hadde
altså slått inn på denne «lin-
jen» alt før krigen var slutt,
men likevel etter at den vi-
dere utvikling i Europa og
verden for øvrig var blitt ty-
delig for de fleste.

2. Under Korea-krigen tø-
vet man bort et vellykket
felttog og gav general Mac-
Arthur sparken fordi han
gikk inn for en plan, som
sannsynligvis ikke bare ville
ført til et gjenforenet Korea,
men også til at det nyetabler-
te Mao-regimet i Peking ville
falt.

3. I Midtøsten har man ved
(Forts. side 8)

Er kulturforfaldet uafvendelig på vore himmelstrøg?

Uanset livsindstilling og politisk standpunkt vil vel ingen benægte tilstedeværelsen af særlige evner og karakteregenskaber hos de slægter og folkeslag, der ned gennem tiderne har grundlagt og præget de store verdens kulturer, og endelige opløsning. Klimaendringer har bl. a. været på tale og er i nogle tilfælde blevet påvist, medens atter andre — som f. eks. den stadigt meget omstridte Oswald Spengler — betragter højkulturene som en slags levende organismer med en «gennemsnitsalder» på ca. 800 år (påfulgt af en noget kortere «civilisationsperiode» med stivnede samfundsformer og steril kunst). Fælles for mange lægmænds bedømmelse af de historiske hændelsesforløb er imidlertid den opfattelse, at «udviklingen» på et vist tidspunkt tager magten fra menneskene, og at mulighederne for en politisk og kulturel fornyelse dermed er udtømte.

Udtømte muligheder.

Der er meget, der rent umiddelbart taler for sidstnævnte opfattelse. Tekniske fremskridt rummer altid et risikomoment, og hvor ofte har love og velmente foranstaltninger ikke haft den modsatte virkning af det tilsigtede? Tag endvidere kunsthistorien! Beretter den ikke om stilarter, der endte med at gå over gevind for tilsidst at stivne i døde former?

Verdenshistoriens hidtidige forløb levner således ingen plads for flad fremskridtoptimisme eller nogen som helst form for feig ønsketænkning, men «de udtømte muligheder» talsmænd har overset noget væsentligt, som vi senere skal vende tilbage til.

Slægtsbevidsthed og slægtsarv.

I modsætning til «klimamændene og milieuteoretikerne har fremtrædende historikere og arvelighedsforskere den opfattelse, at spørgsmålet om klodens råstoffer og fremtidige ernæringsmuligheder ikke er nær så alvorligt som spørgsmålet om menneskenes overlevelsessevne under ændrede og mere barske livsvilkår. Der henvises her til den kendsgerning, at al historisk udvikling beror på udløsning af den biologiske energi, der er opstået gennem årtusinders udvælgelse af de mest foretagsomme og bedst begavede mennesketyper.

Denne naturbestemte udvælgelse er bevidst blevet

fortsat af slægtsstolte klaner og storfamilier indenfor alle højkulturer. Gennem århundreder lykkedes det at holde slægtsarven intakt. Selv under fremmede himmelstrøg, hvor de nordiske invandrere som oftest kun udgjorde et mindretal indenfor de øvrige befolkningsgrupper. Hvorfor og hvorledes slægtsbevidstheden og slægtsarven blev sat over styr, vil det her føre for vidt at skildre, men der findes fremragende værker og skrifter, der indgående behandler de enkelte epoker indenfor de hedengangne højkulturer. Og vor egen tidsalder.*)

Dødvægten.

Et højtudviklet samfund tenderer efterhånden mod en negativ udvælgelse i biologisk henseende, og især i vort moderne velferdssamfund er der en endnu større risiko for, at betydningen af elementær livsduelighed ikke alene tilsløres, men at de bedst udrustede mennesketyper gøres til genstand for en så gennemført rovdrift, at de til skade for dem selv — og helheden — ender med at blive en «mangelvare». Gennem en nivellerende tvangssocialisering og ligestyranniets sænkes niveauet år for år ned mod det nullpunkt, hvor samfundet simpelthen er ude af stand til at fungere. En stedse mindre del af befolkningen tvinges til at bære den stadigt voksende dødvægt, der udgøres af de mange, der ikke kan eller ikke vil klare sig selv, endsige bidrage til samfundets overhåndtagende administration og kostbare «faciliteter».

Men hvem bliver så hårdest ramt, når det komplicerede og livsfjendtlige samfund omsider bryder sammen? Næppe de mere modstandsdygtige befolkningsgrupper, men så sandelig de store rodløse masser, der i stedet for «brød og skuespil», socialhjælp og fjensyn udsættes for sult og afsavn under ufattelige rædsler. I romerrikets sidste århundreder var tidligere tæt beboede egne blevet næsten mennesketomme, og efter rigets endelige fald forsvandt storbyernes tæt sammenpakkede millionbefolkninger sporløst ud i

*) Her skal kun nævnes nogle få: Vilhelm Grønbech, «Vor Folkeæt i Oldtiden», H. F. K. Günther, «Lebensgeschichte des hellenischen Volkes». Ortega y Gasset, «Massernes oprør». Olav Hoaas, «Tilbage til naturen» og «Germanernes fortid og fremtid».

Ralph Hewins:

Beleilig syndebukk

Slett informerte utenlandske journalister ga Quisling forræderstemplet 9. april 1940, men så sent som i slutten av april planla London å forhandle med ham!

Oversettelse og innledning ved Odd Melsom.

Det er vel bare naturlig at aktive deltagere i historiske begivenheter kan ha forskjellig syn på samtidshistorien, avhengig av den rolle de selv kom til å spille. Derfor bør man vel kanskje helst gå til en nøytral utlending når man vil finne den historiske sannhet om hendelsene i sammenheng med den tyske okkupasjon av Norge. Den kjente britiske publisist og journalist Ralph Hewins har gjort det til noe av en livsoppgave å granske hendelsene dengang og ettersom han selv i april dagene 1940 sammen med andre angelsaksiske journalister var med på å stemple Quisling som en forræder og også senere hadde intim kontakt med emigrerte nordmenn i Sverige og andre steder, likesom han også overvar rettsaken mot Quisling, skulle man tro at det ikke var godt å finne en sannhetssøker som bedre burde kunne godtas av begge parter. For faktisk

intetheden, da forsyningerne fra oversøiske lande opphørte. Størstedelen av Rom kom til å ligge hen som en uddød ørken, og blandt Colosseums ruiner møtte den tilreisende græssende fåreflokker. At påvedømmet senere reiste pragtbygninger i «den evige stad» og gjorde byen til hovedsæde for den romersk-katolske kirke, ændrer ikke den historiske kendsgerning, at et verdensrige uigenkaldeligt var sunket i grus. —

Humanitet og ulands-hjælp.

Humanitets-idealet er ikke nogen tilfældighed, for det hører uadskillelig sammen med de høyere mennesketyper, utviklet som det er af medfødte sociale instinkter. Uden humanitet og beskytter-trang overfor de svagere stillede i samfundet ville det nordiske menneske miste sin sjælelige balance og reduceres til en robot. I Jydske Lov f. eks. møder vi denne balance og et samfundssyn, som de bedste iblandt os vedkender sig. Det er greitt og storsindet, men samtidig fri for sentimentalitet og leflen for de typer, der stiller sig udenfor fællesskabet og dets normer.

Vore dagers humanitet er ikke alltid like gjennomtenkt — og troværdig. Man synes ikke at være klar over, at humanitære foranstaltninger kan få den modsatte virkning af det tilsigtede og derved blive himmelråbende inhumane. Hvis man f. eks. gjennom ulands-hjælp og andre støtteaksjoner er med til

Forts. side 7

var han jo ikke engang nøytral da han startet sine historiske studier, men hadde direkte vært engasjert på jøssingsiden.

Men, det offisielle Norge, som har bygget hele sin tilværelse på en historisk løgn, søker ikke sannheten. Det søker bare støtte for sin egen falske historieskrivning og fordømmer enhver som våger å ha en annen mening. Det har i sannhet Ralph Hewins fått erfare. Han er støtt ut i det ytterste mørke her i landet, æreskjelles og nektes å komme til orde i mediene.

Men denne behandling bør ikke få den nasjonale norske ungdom av idag til å godta fordømmelsen av ham. Den har jo selv funnet frem til at det var en høyst tvilsom lære som ble innpodet den i skolen, i pressen og i kringkastingen. Sannheten og virkeligheten ser annerledes ut enn man har innbilt den. Og det bør de unge være glad for. Det kan ikke være noen stas å tilhøre et folk som kan oppvise verdensrekord i landsforræderi, så enhver korrigering må være til det gode.

Alexander Lange:

Den manglende leder

Får det norske folk aldri den leder det trenger, bare den som finnes passende?

Hva er forklaringen på dette påfallende uår på menn? Er grunnen den at slike folk er emigrert? Eller at to-tre analfabetiske vitner kan jule vedkommende inn i elendigheten, eller til retterstedet?

Slik har det vært med Norge i mange år sier menigmann stille og forsagt for sig selv. Mange vet dette, men ingen sier det høyt. Dette er ingen kritikk av slike brave menn og kvinner som f. eks. Korvald, Borten, Bratteli, Fjose.

Bedre ledere kunne den politiserende almue aldri finne. Men her må legges til: En fæl prosent av det norske folk har i disse år ikke gidet å stemme.

Etter at Stortinget vedtok å gjøre stortingsrepresentanten til en sterkt avlønnet og gjødd pensjonær, betyr valgene for disse herrer mer enn tipping og pengelotteri. Det betaler seg å være politisk partitulling og leve av det på livstid.

Vi spør: når skal i Norge riksfornemmelsen dominere over partisyntet? Når skal vi få ledere?

Det etterfølgende er en oversettelse av et brev som Ralph Hewins har sendt til dr. Martin Gilbert (Churchills offisielle biografiskriver) ved Merton College, Oxford. Foranledningen er at det fremdeles hos britiske bokanmeldere og skribenter skrives om en Femtekolonnie i Norge 9. april 1940, noe Hewins ikke bare benekter, men en påstand som han hevder har gjort ubotelig skade ikke bare i Norge, men også i Nederland og Belgia, hvor det skapte kaos og forvirring da den tyske invasjon kom.

Han klarlegger i brevet hvorledes påstanden om forræderi fra Quislings side fremkom i april dagene og gir ellers et lærerikt overblikk over det som hendte under felttoget i Norge. Vi skulle tro at en nasjonal ungdom som virkelig søker sannheten heller finner den her enn i skolebøkene.

I Daily Telegraph for 2. aug. i år sier Mr. Ian Colvin at Major Desmond Morton, Churchills sekretær, i juni 1940 rapporterte til Lord Swinton, Dominions Secretary: «Det er meget mulig at vi har funnet en kraftstasjon og revolusjonær organisasjon noe i likhet med det tyskerne satte opp i Nederland og Norge. — De tyske Gauleitere i Eire er allerede der. Den lokale quisling er Sean Russell. — Hele hans skyggeregjering er dannet. Opp til 2000 ledere er landsatt.»

Churchill-memoarene utelater planen med et «United Ireland» for å hamle opp med den påståtte Femtekolonnie, men bakvaskelsen blir stående i de nylig frigitte «Premier 3» Downing Street-papirer som Colvin behandler.

La meg få lov til å bringe orden i tingene. Som David Littlejohn sier i «The Patriotic Traitors» (1972) så gjorde «quisling»-myten «uberegnelig skade» i Nederland (og Belgia) ved å skape forvirring og panikk. I Norge har det likeledes svertet nasjonens navn ufortjent. Kanskje Dr. Martin Gilbert vil fastslå sannheten en gang for alle i sin Churchillbiografi.

Slik var det den falske legende startet.

Mine pressekolleger, Lleland Stowe (Chicago Daily News) og W. F. Hartin (Daily Mail) var i Oslo invasjonsgenen 9. april 1940. Robert Rieffel (Havas) og jeg (Daily Mail) var i nærheten av Fredriksten i Sørøst-Norge 15. april. Og vi ga alle bidrag til «quisling»-historien.

Stowe hørte Vidkun Quisling (Forts. side 7)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

NSALP?

Det er blitt sagt at ingen kan gjøres ansvarlige for hva slags disipler de pådrar seg, særlig ikke etter sin død. Nu er Anders Lange — ja, for det er naturligvis ham det gjelder — alt annet enn død, men ikke desto mindre er det tillagt ham som et mindreverdigheits og mistenkelighetens merke at «gammel-nazistene» (ja, endog det!) har «fylket seg» bak ham, for ikke å si tatt sitt kors opp og stilt seg beredt i lange, marsjklare kolonner.

Bakgrunnen for dette siste utfallet mot den nye konkurrenten i partipolitikernes veddeløp om taburettene skal være at Folk og Land har anbefalt sine lesere å bruke ALP's lister ved kommende stortingsvalg.

Nu er det vel slik at av alle uorganiserte velgere er det bare de tidligere NS-folk og deres eventuelle nye tilhenger, som trass i sin partiløshet likevel kan sies å tilhøre en bevisst politisk gruppe innen hjemmesitterne. Denne gruppen har imidlertid — som det har vist seg tidligere — en viss bevegelse og kan følge en parole. Selv om gruppen ikke lenger teller nesten 100 000 mennesker (som under «rettsoppgjøret»), er den allikevel et moment.

Dette er en kjennsgjerning.

Men det var neppe det avgjørende argument for å trekke «nazispøkelset» inn i valgdebatten. For enhver som bare har fulgt litt med i norsk polemisk skikk og bruk etter krigen, vil det være kjent at det å bli kalt «nazist» eller mistenkt for å ha det minste med slike å gjøre, var likeverdig med å bli erklært politisk spedalsk.

Dessuten var alt skvaldret om nazistenes «varme forsvar for» (Arb.bl.) og oppfordring til å «slutte mannjevnt opp om» (Aft.p.) Anders Lange en direkte forvrengning av Folk og Lands artikkel. Selv en almindelig halvsløv leser kunne ikke ha unngått å legge merke til at vår støtte til ALP hadde en meget reservert karakter. Det var snarere tale om å pusse hunden på fanten (i dette tilfelle «folkets kårne») enn om noen «varm oppslutning» om fenomenet Anders Lange. Vi syntes liksom vi kunne unne oss den moroa.

Og for mennene på Løvebakken var nok fenomenet Anders Lange også mer avgjørende enn spørsmålet om noen tusen «nazi»-stemmer fra eller til. Gallup-instituttets «markedsanalyse» hadde alt gjort det klart: det var ikke lenger spørsmål om Lange ville komme inn på 'tinget, men avgjort at han ville det. Tanken på å skulle bli innesperret i tinghuset sammen med Lange har åpenbart ikke vært til å holde ut. Han hadde allerede fått mange til å ane at Keiserens drakt nok ikke var helt sømmelig. Med en fireårs periode på Stortinget ville han kanskje få dem til å se at Keiseren faktisk er splitter pine naken. Forferdelig. Det var ingen annen utvei: Frem med trumfesset: Naziparti!

Vi visste jo egentlig på forhånd at det måtte komme. Det er det styggeste ordet de etablerte kjenner, og virkningen har som regel latt vente på seg. På den annen side går det formodentlig med nazistene som med Fanden, det er bare noen få igjen av dem som ikke tør uttale hans navn. Som polemisk joker er nazi-prefikset snart oppbrukt — ingen vet lenger helt nøyaktig hva det betyr. Dessuten er vårt samfunn nu nede i et slikt lavmål at de «dokumentariske» redselshistoriene fra «nazibarbariet» bare er blåbær mot det som blir eksponert både i barnetimen og på søndagsskolen.

Stor makt og arge list vil bli de etablertes svar, og skulle Anders Lange være så uheldig å havne på «tinget», venter det ham kanskje også et «pepperoverfall» for liksom å gjøre historien fullstendig. Men selv om han ikke skulle lykkes i sine politiske forsetter, vil hans navn kanskje likevel bli knyttet til de begivenheter, som førte til at «the establishment» gikk over til å bli «l'ancien régime».

Nazistene kommer nok likevel — senere.

Blikk-fanger-knepet i politikken

Noen eksempler.

Watergate-«saken».

Nixon-administrasjonen har stilt noen plaprelstne journalister for retten. De har røpet militære hemmeligheter i forbindelse med krigen i sydøst-Asia. Da de ikke har villet oppgi sine kilder er de blitt fengslet.

Christian Science Monitor sier om dette at det er den største utfordring overfor pressen — fra regjeringen — siden begynnelsen av 1800-tallet. Pressen har tydeligvis bestemt seg for å slå igjen! Folk skal bringes til å lure på: Hvem ga ordre til innbrudd? Hvem utførte det? Hvem betalte? Hvem visste om? Hvem dekket dem som visste om? Hvem dekket dem som dekket dem som ...? Altså at noen ville plassere en mikrofon i en vegg i det demokratiske partis hovedkvarter.

Nu har denne og liknende former for avlytting vært praktisert overfor fremmede lands ambassader — og andre mistenkte — i over 20 år. Der er altså intet sensasjonelt ved selve metoden. Sensasjonen består bare i at den brukes ved et presidentvalg. Men da ethvert parti er eller bør være overbevist om at seier for deres kandidat er til beste for landet, kan motivet bak handlingen være like respektabelt som ved overvåking av fremmede ambassadører eller potensielle spioner.

Men pressens makt er stor: Den kan gjøre en mygg til en elefant!

Og når det gjelder de siste ti års saker av betydning for presidentvalget i USA har det skjedd ikke så lite hvor pressen har demonstrert at den også — om nødvendig — kan gjøre elefanter til mygg, og vifte dem vekk fra folks oppmerksomhet.

F. eks.: Hvem skjøt egentlig president J. F. Kennedy? At siktede, Lee Oswald fyrte av det ene skuddet er mulig, om enn ikke svært sannsynlig. At han fyrte av det andre er simpelthen ikke mulig.

Hvorfor skjøt Jacob Rubinstein Lee Oswald før denne fikk forklart seg i retten? Hva døde så J. «Rubi» av senere? Hva støttet statsadvokat Garrison seg til når han hevdet at det sto en organisasjon bak presidentmordet? Hvorfor døde 11 av hans vidner før de kunne

Definisjon:

Parlamentarisme, står det i vårt uoffisielle leksikon, er det samme som konstitusjonelt anarki.

AV OSCAR AALL

fremføres i retten? Hvem sto bak mordet på Robert Kennedy? Hvem dekket valgsvindelen i grubearbeidernes fagforbund, en affære som endte med at familien Yablonki ble likvidert av «hired killers»? Hva med attentatet på presidentkandidat Edgar Wallace?

Ved alt dette er menneskeliv gått tapt eller er blitt truet. Men ved pressens hjelp er interessen for sakene dampet vekk. Både den ene

og den andre veien er dens makt stor. Vi behøver forøvrig ikke å gå over dammen for å finne eksempler.

Et ferskt eksempel på transformasjonen av mygg til elefant har vi i den såkalte **Crotale-«saken»**. Korvald-regjeringen har for å påvirke Frankrikes holdning til norsk handelstraktat med EF stillet i utsikt at man kanskje kunne tenke seg å kjøpe Crotale-raketten — hvis Frankrike myket opp sin innstilling til den norske.

Forts. side 6

Hets-lyrisk aperitiff
frå Bergen

«DEN SOM MED HØYRE ARM BÆRER EN BYRDE, DYR OG UMISTELIG, KAN IKKE MYRDE»

Slike og liknande ord tala han, rimkunstnaren og propagandisten Nordahl Grieg. Han var i sin eigen fantasi vald, eit offer for ein fantasi som dikta den røynelege, sanne verda om til ei svart-kvitt-teikning av ufatteleg røyndomsflukt. Den sirkel av det norske landskap som låg framfor denne mannens augo, var eit landskap der dei ulike naturherlegdomar og -fenomen var nokonlunde jamt spreidde over heile området. Han delte det i to halvslørklar. Ved suggestive ord-kombinasjonar suggererte han sine tilhøyrarar og lesarar til å sjå ein fundamental skilnad på dei to halvpartar av det einsarta landskapet.

Når han myrda, med si engelske bombelast over tyske arbeidarstrøk, dikta han massedrapet om med sin frodige fantasi til ei heltemodig avlivning av sinnsjuke, ville dyr. Når motparten slost for sigeren og for å forhindre nederlagets uhyggelege tragedie, så var det for denne sanselause dagdrøymaren det ville dyrs åtak på det høgverdige menneske. Kva bar han med sin høgre arm når han myrda?

Hans evne til fantasirisk røyndomsflukt i ei livsfjern og abstrakt verd av ideologi og draum var altoverskyggjande og total. Det er ikkje mogeleg å finna teikn til evne til innleving i motpartens kjensle- og forstandsliv. Hans logikk var psykopatens logikk: «Krig er forakt for liv. Fred er å skape. Kast dine krefter inn: døden skal tape!» Slik tala denne mannen som av eigen fri vilje gjekk i engelsk teneste for å dryssa bomber over Churchill's krigsmotstandars sivilbefolkning. For han kan

det ha fortont seg slik at «døden skal ikkje meir vera til» — når berre Tyskland var knust saman med sin «Führer».

Men vitterleg var propagandaen den andre verds-krigs viktigaste våpenart: den passande og lettfordøyelege blanding av løgn og sanning i ei fortolkning av svart mot kvitt. Nordahl Grieg var dyktigare enn Goebbels — hans propagandaform slo betre igjennom i Noreg enn Goebbels' gjorde det i Tyskland. Nordahl Grieg's røyndomsflukt og skråsikre mangel på sjølvkritikk, hans manglende evne til å setja seg sjølv i annans stad og oppleve krigen sett frå «fiendens» befolkningens side, tans totale og einsretta sjølvrettferd — må ha fått visse hovudstrengar i deler av det norske folks «folkesjel» til å vibrera: Dei hypnotiserte «såg» den same omdikta og forvrengde verda som den dyktige hypnotisøren tvinga dei til å sjå ved hjelp av intense ord: eit Dante's inferno hos motparten, eit Paradis med perleportar hos sine egne. Så sterk var hypnosen og suggesjonen at etterkrigstida og dens brutale oppvakning til problem-demokratiets rådløyse gjenreiste ikkje evna til å sjå det hôle i Nordahl Griegs krigsbilete.

Han bar namnet til ei bergensk innflyttarslekt av overklasse, ei slekt som bl. a. har gjort seg merka i kulturlivet. Men han var oppvaksen i eit jordfast og livsnært Bergens-miljø. Kven veit, kanskje det er her nykelen ligg til psykologisk forståing av hans sanselause hang til å dikta den røynelege og konkrete verda om, gjera ein kortsluttande verds-eksplasjon og eit stormaktsoppgjer til ein middelaldersk kamp mellom «det vonde» og «det gode»?

Litteratus.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.*

FENGSELS- PERM

Det er ikke lenge siden vi nevnte tilfellet med den norske desperado, «Kyden». Han hadde benyttet sjansen under en permisjon fra fengslet og rømt. Nå har vi et ferskere og enda mer grotesk tilfelle fra vårt broderland, Sverige. Den desperate ransmannen, som i flere døgn holdt fire gisler i sin makt, var også en av dem som ikke hadde vendt tilbake fra en slik perm. Fra KROM-hold ble uttalt bekymring for at slike tilfeller ville føre til en mer skjerpet behandling av fangene. Ordningen med permisjoner var noe man hadde kjempet for i alle år, og slike tilfeller

måtte ikke få ødelegge eksperimentet, mente man.

Er det da egentlig så urimelig at slike tilfeller i høyeste grad burde få innvirkning på den måten en fange skal bli behandlet på. Det er jo tross alt ikke mors beste barn som havner i en slik situasjon, og ikke bedre enn at vi kan forstå, så er da faktisk hele vitsen med fengsle at man skal verne det øvrige samfunn? Hvis så er tilfelle rimer det lite med en praksis som går ut på å slippe direkte farlige og desperate mennesker ut på permisjoner og lignende, noe som

fører dem i kontakt igjen med det samfunn de burde ha vært isolert fra. Selvsagt er det også her tilfeller hvor en slik ordning og kontakt vil føre til en lettere rehabilitering for enkelte den dag de igjen skal prøve seg som likeverdige og nyttige samfunnsborgere. Men forsøkene med de fanger som på forhånd er blitt karakterisert som farlige og desperate har nå gitt såpass mange og grelle minus-eksempler, at hensynet til det øvrige samfunn må føre til drastiske nedskjæringer på permordningen.

Er norsk ungdom «fascistisk» disponert?

Noe som kaller seg Nordisk Sommeruniversitet har hatt en «studiegruppe» i aksjon blant niendeklassinger ved Volda Ungdomsskole.

Det som skulle kartlegges, var elevenes lesevaner, yndlings-fjernsynsprogrammer, yrkesplaner og mening om giftealder. Resultatet skal ha vært nærmest nedslående, ja «tendensen var adskillig verre enn vi hadde tenkt oss», hevder adjunkt Ingjerd Baltzersen, som ledet undersøkelsene. Kjønnssrollemønsteret er mer stivnet blant de unge enn man kunne vente, det er faktisk reaksjonært i sin form — dette var studiegruppens fasit. Pikene oppga at de leste ukeblader og kjærlighetsromaner, mens guttene holdt seg til detektiv- og western-leskyt. Holdningen til fjernsynsprogram-

mene var omtrent den samme. Og hva yrkesvalg angikk, ville pikene bli sekretærer og sykepleiere, mens guttenes ambisjoner gikk i retning av å ville bli håndverkere. Ekteskap burde inngås i 20-års alderen eller helst litt før, hevdet de fleste av de unge. Gruppeformann Baltzersen, som vi mistenker for å være såkalt venstrevridd, fant ungdommens synspunkter «skremmende». Men at gutter gjerne vil være menn, og piker gjerne ser seg selv som kvinner, kan da umulig være annet en naturlig synes vi. Og vi formoder at Vårherre selv har villet det slik, etter som ikke engang den demokratiske velferdsstaten har greid å viske det ut av de unges bevissthet. Gruppeformannen kan jo sende sin reklamasjon dit opp.

Demokraturets ansikt

Propaganda-glansbildet av USA, slik folk flest oppfattet det til langt opp i 60-årene, blir mer og mer frynset i kantene, ikke minst takket være venstre-ekstremismen, som amerikanerne selv har hjulpet opp til en dominerende plass i meningsmaker-mediene.

Lenge har Vesten i demokratisk selvgodhet hyklet sin forferdelse over at man i det despotiske Russland sperrer politiske motstandere inne på asyls etc. Hvilken kontrast til det menneskelige Vestens demokratiske praksis.

Men nu kan vi lese om en

16-åring, som i 1944 knuste en vindusrute i Pennsylvania, og som måtte sone 22 år innen han slapp ut. Vedkommende var slett ingen politisk motstander av US-regimet; derimot var han mentalt defekt og burde kanskje heller vært anbragt på et asyl. Når han allikevel havnet i fengsel, så var det fordi denne fremgangsmåten var mer i overensstemmelse med den demokratiske lovgivningen i «God's own country».

Hva mon våre hjemlige handicap-fans har å si til slikt? Såvidt vi kan se av vår kilde, dreier det seg hel-

Mein Kampf og Bibelen selger mest

Sett i verdensmålestokk er det idag to «bibler» som topper bestselger-listene. Den ene er nasjonalsosialistenes politiske «bibel» Mein Kampf — skrevet i 1924 av Adolf Hitler!

I mars i år kunne man i den engelsk-språklige avisen, «Sentinel», lese følgende:

«London (JTA) — Mein Kampf har blitt en bestselger her til tross for forsøk fra jødiske organisasjoner på å prise boken for høyt for den vanlige leser. Bokens engelske utgiver, Hutchinsons, har avslørt at 10 000 innbundne eksemplarer er blitt solgt til en pris av fire pund, (ca. 60 kroner) etter at den kom ut for et par år siden. Utgiveren hadde opprinnelig tenkt seg et heftet opplag, men etter protester fra jødiske og ikke-jødiske organisasjoner gikk han med på å begrense utgivelsen til å gjelde innbundne eksemplarer til bruk for forskere.»

Det er kanskje verdt å merke seg at «Sentinel» selv hevder å være den avis som har vært jødedommens stemme i Chicago i 62 år.

Til tross for stadige forsøk fra forskjellige hold på å hindre at «Mein Kampf» blir lest, har dette hittil lyktes lite. Det er ikke bare i England at boken idag er en bestselger, men slik er det også i alle de andre siviliserte land hvor boken blir utgitt. Og ifjor var det bare Bibelen som ble solgt i flere eksemplarer hvis man ser verden under ett.

Hvorfor forsøker man så — uten hell — å hindre en utgivelse av den bok Adolf Hitler skrev i festningsarresten i Landsberg am Lech og tilegnet de falne fra Feldherrnhalle? Kan denne boken utgjøre noen fare for NS-ideologiens fiender i dag? Både i den jødiske, kommunistiske og demokratiske presse har det i årene etter krigen hersket enighet om at Hitlers nasjonalsosialisme var et lokalt tysk fenomen, et utslag av massehysteri og noe som bare kunne oppstå under datidens spesielle forhold. Derfor skulle igrunn ikke «Mein Kampf» i dag kunne være annet enn høyden et interessant objekt for historie-forskere. Hvorfor da dette presset mot utgiverne av boken? Hvorfor forsøke- ne på overprising? Og mest interessant av alt — **hvorfor den store etterspørselen?**

I den jødiske pressen er det ikke vanskelig å finne svaret. Det er tydelig at man der har innsett hvilket alter-

nativ nasjonalsosialismen i virkeligheten er idag sammenlignet med kommunismen, sionismen eller kapitalismen. Den jødiske presse gir til stadighet uttrykk for hvilken reell fare de mener at nasjonalsosialismen i dag innebærer for det bestående.

Det er jo på mange måter litt ironisk å se hvordan nasjonalsosialistenes fiender til fulle har innsett denne retnings opplagte muligheter, mens mange eldre og trauste nasjonalsosialister faktisk ser på det hele som noe historisk og uaktuelt. Mange nøyer seg med å lengte tilbake til det tredje rikets dager uten å forstå at dette bare var første fase av en lang og hard utvikling. Selv ikke ragnarokket over Tyskland kan drepe en så livskraftig idé!

Nasjonalsosialismens fiender har forstått at «Mein Kampf» ikke bare er en programmerklæring fra en tysk nasjonalist. De har forstått at boken idag ikke bare kan sees på som et historisk dokument, men at boken også er et revolusjonært manifest for en nødvendig arisk fornyelse i fremtiden!

Bør ikke snart verdens få hvite, som i dag står overfor den fare å bli utryddet gjennom raseblanding, abort og prevensjons-planer konstruert av deres fiender, også snart innse sannheten og mulighetene i dette revolusjonære manifest ...?

NY MOTSTANDSGRUPPE I SVERIGE

Med avisen «GRYNINGEN» som talerør, er det i Sverige blitt dannet en ny nasjonal motstandsgruppe, som kaller seg «Nordiska Befrielsefronten». Den oppgir å være et skandinavisk motstykke til FNL, og har, som så mange andre, gjort det udugelige demokratiet til sin skyteskive. På programmet står først og fremst kamp mot skatteflåeri, innvandring, kriminalitet, usedelighet og statelig vilkårlighet.

Nei, jeg stemmer ikke. Jeg skulle ha gjort det, hvis jeg hadde noe å velge mellom. Men det finnes intet valg — det er mest som om man skulle «velge» mellom kreft og barnelammelse.

Mick Jagger
Leder for the Rolling Stones

NÅR VERVET DE EN
ABONNENT SIST?

Om Lenins nyttige idioter

Lenin mente at de dumme «kapitalistene» selv kom til å ville selge ham det repet han skulle henge dem i. Er tiden snart inne?

«Fagforeningene kan hos oss betraktes som en altomfattende organisasjon for den herskende arbeiderklasse. De utgjør kommunismens skole. De konkretiserer forbindelsen mellom de utviklede og de tilbakestående elementer innen arbeiderklassen». Det var Stalin som uttalte dette i 1947 og han konkluderte med å si at «uten hjelp fra slike proletarietets masseorganisasjoner er det umulig å realisere diktaturet». Det hører med at samtlige av Sovjets fagforeningsfunksjonærer er medlemmer av kommunistpartiet, og at enhver opposisjonell eller bare nøytral strømning er umulig helt fra begynnelsen.

Nu begav det seg slik, at

forskjellige fagforeningsledere satte hverandre i stevne i Wien i slutten av juli. Det var Anton Benya (Østerrike), Oskar Vetter (Vest-Tyskland), Victor Feather (Storbritannia) og Arne Geijer (Sverige), som møtte den sovjetiske fagforeningssjefen Aleksander Sjeljepin sammen med en ungarsk og en østtysk funksjonær. Man kom overens om å anbefale de respektive landsorganisasjonene i øst og vest å delta i en utvidet kongress i Genève i januar 1974.

Sekretæren i det østerrikske LO, Alfred Ströer, kunne opplyse at samtlige europeiske stater — unntagen Hellas, Spania og Portugal — skulle være representert på

(Forts. side 7)

Fri abort — katastrofale følger

På mange områder har man kommet adskillig lenger i det kommunistiske øst-europa sammenlignet med det degenererte vesten. Mens debatten bl. a. her i Norge når nye høyder i spørsmålet om fri abort eller ikke, strammer man kontrollen på aborter i øst-europa for å hindre en ytterligere nedgang i antall fødsler. Abortpolitikken i de fleste øst-europeiske land har tidligere vært svært liberal, noe som nå har ført til et farlig fødselsunderskudd som igjen er en fare for hele den fortsatte velferdsøkning.

Dessverre er nok ikke dette med fødselsunderskudd noe spesielt øst-europeisk fenomen, men de sunne og naturlige restriksjoner på aborter som man i disse kommunistland har innført etter at de oppdaget hvilken utvikling de var inne i, er noe man ennå har til gode å se likheter på i vest-europa. Her har i mange land fødselsunderskuddet vært av en enda mer katastrofal art, men man har underslått følgende av den vestlige selv-mordspolitikken ved å importere farved arbeidskraft og opprettholdt befolkningsantallet på denne måten. Hvilke katastrofale følger dette vil få kommer nok etterhvert de fleste hvite europeere til å forstå.

PLATENYTT:

Waffen-SS i ord og toner

Om karene i Waffen-SS uttalte engang forbundskansler Adenauer at de var «soldater som så mange andre». Og med det mente han at de slett ikke var dårligere. At han våget ta et slikt standpunkt midt i den flommen av bakvaskelser som veltet over Waffen-SS etter krigen, taler til hans ære, for i den tyske sosiallovgivningen ble disse troppene til å begynne med bevisst diskriminert, og trass i alle fagre løfter ble de heller aldri senere virkelig skikkelig rehabilitert. Adenauer var selv aldri soldat — hans ord bør derfor tillegges en viss vekt.

Det som mer enn noe annet gjorde Waffen-SS til en militær enhet som skilte seg ut fra enhver annen sådan, er lett å peke på. Der var det aldri tale om tiltalen «herr» hverken oppad eller nedad, der gjalt kun mannen og

hans grad. For å bli offiser trengte man ikke artium. Det avgjørende var at man egnet seg hva karakter og «soldatiske» anlegg angikk. I tillegg måtte offisersaspiranten selvfølgelig ha lederegenskaper. På forlegningene fantes det aldri låser på soldatenes private skaper. Det var en selvsagt ting at man kunne la andres eiendeler i fred. Og istedenfor den mekaniske kasernedriften ble det lagt vekt på å oppdra den enkelte soldat til en slags terrengvant jeger, en veidemann og atlet.

På disse to platene får vi et bilde i ord og toner av disse berømte elitesoldatene. Vi følger dem fra edsavleggesen foran Feldherrnhalle til felttogene i Polen, Frankrike og på Balkan. Videre får vi høre beretninger fra innsatsen på østfronten og et opptak fra aksjonen for å befri Mussolini fra alliert fangenskap. I den forbindelse er det bl. a. oberst Otto Skorzenys stemme som er foreviget i platerillene.

Av de musikalske innslagene, som myker opp mellom særmeldinger og kommunikeer, må vi spesielt nevne «Das Treulied der SS», som såvidt vi vet, hittil ikke finnes gjengitt på noen annen grammofonplate etter krigen. En riktig sjeldenhet

(Forts. side 6)

Slaget i Randolph Street

Vi kom oss inn i de tre bilene våre og kjørte etter hverandre inn mot hjertet av den store byen. Ikke før hadde den siste bilen startet fra School Street, så hadde en umerket, men allikevel helt tydelig politibil lagt seg på hjul bak oss. I noen nervepirrende sekunder ble vi forfulgt av den mørkeblå bilen, men den forsvant etter tre kvartaler, og vi pustet lettere igjen.

Endelig nærmet vi oss parkeringsplassen som vi tidligere hadde utpekt. Vi i den første bilen svingte bort Clark Street, men Corbetts bil, som var bakerst, mistet oss av syne og kjørte avsted i gal retning. Bilen bak oss stanset brått, og Niemeyer stakk hodet ut av vinduet: «Jeg skal finne Corbett.» Før jeg rakk å be ham bli hos oss, var han forduftet.

Vi stanset et kvartal lenger oppe og ventet på at de andre skulle komme tilbake. Jeg tok på meg en «bolsjevisk arbeidslue», ikledde meg en skitten gammel genser og rullet det venstre skjorteermet over armbin-

det. Tedor og Duda tok på seg liknende klær. Vi ventet på våre egensidige «kavalerister», men det var intet tegn til dem. Det begynte å haste. Marsjen skulle begynne om tredivet minutter. Vi ble etterhvert utålmodige. Tiden gikk.

Den røde fanen heises — marsjen begynner.

«Hvor i helvete er det blitt av dem?» Jeg gjettest aldri da hva som hadde tilstøtt mine to billass av kamerater, som ble stoppet av politiet bare to kvartaler bortenfor vår parkerte bil. Vi fem forble hvor vi var, idet vi jo ikke visste hva som var skjedd. Vi forlot parkeringsplassen for å iakttå den røde horden som stimlet sammen langs bredden av the Chicago River, ved Wacker Drive. Vi ventet og betraktet toget vokse foran oss som en stor forlenget slange.

«Hvor er de!» «Hva er tilstøtt dem?» Marsjen skulle begynne om ti minutter.

Vi forsto da at noe hadde hendt, og at vi ikke lenger kunne regne med våre kame-

rater. Jeg begynte å føle frykten, men jeg strevet i det minste med å forbli rolig utad. Jeg hadde håpet på så meget, men nå syntes alt å svikte oss.

«Fem stykker! Kan jeg spørre om de er villige til å risikere livet mot denne forferdelige bermen? Hva kan vi gjøre mot den horden? Fire stykker færre enn den femte april!»

«Det er håpløst,» sa fyren som hadde klaget så meget før vi forlot vårt hovedkvarter.

AV FRANK COLLIN oversatt av SS. II. del

«Ikke desto mindre,» stadfestet jeg, «må vi finne på noe. Vent her, ba jeg ham.

«OK,» sa han. «Ja, vi må jo finne på noe.»

De andre var like pessimistiske. «La oss vente litt,» sa jeg — jeg var forvirret og ubestemt. I samme øyeblikk la jeg merke til at fyren jeg hadde bedt vente var forsvunnet. Jeg sendte av gårde Tedor for å lete etter ham, men han var og ble borte. «Fandens tulling,» bannet

Duda. «Fire stykker,» tenkte jeg med meg selv.

Plutselig hørtes rop fra demonstrantenes rekke, og vi betraktet i stillhet kommunistenes røde banner, dekorert med hammeren og sigden, reise seg over den skralende massen. Vi betraktet denne forunderlige fremstilling av forræderi i åndeløs stillhet noen sekunder. Der var den — hammeren og sigden. De har klart det. Forbausende! All frykt og fortvilelse var borte.

«Vi skal trenge oss inn i marsjen som planlagt, sprengte bombene når jeg gir tegn og rive ned flaggene. Vi får ikke stoppet marsjen deres denne gang, men vi skal i alle fall vise hva vi er gode for.»

Det var galskap. Det var faktisk så vanvittig at vi gikk leende inn i marsjen. «Dette er utrolig,» bemerket Wallace, og vi lo hjertelig. Men da jeg var kommet inn i marsjen følte jeg meg rolig og beslutsom. Vi fikk alle plakater av en vennlig jødinne. Vi ble bedt om å levere dem tilbake når marsjen var slutt, hvilket vi lovet å gjøre.

Rundt oss var verdens rotløse individer samlet! for-

virrede niggere, stinkende latin-amerikanere, frekke raseblandere, kommunister, den vanlige overvekten av jødiske individer, folk av ukjent rase, sinnssyke individer og når sant skal sies — en god del hvite ariere, som under det uvaskede håret, det motbydelige skjegget og landstrykerklærne, var våre rasefrender. Men det var ikke spor av de ca. 12 høyreorienterte organisasjonene hverken på fortauet eller langs marsjens rute. De hadde alle forpliktet seg til, i høytidelige ordelag, å gjøre det vi nå gjorde.

Det blå og røde Viet Cong-flagget med den gule stjernen i midten og de røde fil-lene til Maos Kina, pisket over hodene våre i den kjølige brisen fra kanalen. En kvinne skrek inn i megafonen: «Kom på plass! Kom på plass! Marsjen begynner om fem minutter! Oppstilling!» Hundrevis av politimenn sto langs fortauet. De stirret hatsk på de skitne demonstrantene mens de kjelte med gummikøllene sine.

«Hørte du det, nazistene skal denge oss opp?», spurte

(Forts. side 6)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

JØDEFORFØLGELSENE I SOVJETUNIONEN IDAG

Herr redaktør.
I Deres avis nr. 14 for 25. august d. å. har De på siste side en bemerkning om dagens undertrykkelse av jøder i Sovjetunionen, der De ved å henvise til innsettelsen av Jurij Andropov i politbyrået prøver å avvise påstandene om jødeforfølgelser.

Vil De være vennlig, i avisen å underbygge denne påstand?

Trond Andersen

Det vår lille notis ville frem til var at selve begrepet «jødeforfølgelse» bør leses med en viss omtanke. I almindelig og propagandistisk språkbruk er det nærmest kommet til å innebære at jøder blir forfulgt fordi de er jøder (underforstått antisemittisme = rasehat). Det som vel egentlig er tilfelle — også i Sovjetunionen — er at jødene, i likhet med hvilke som helst andre personer, blir tatt hånd om, dersom de gripes i eller mistenkes for sovjetfiendtlig virksomhet. At en jøde blir leder for selveste KGB skulle tyde på at dette resonnement er riktig.

RED.

OM RETTSOPPGJØRET OG FOLK OG LAND

Herr redaktør.

Landssvikoppgjøret er den verste gangsterjustis i Norges historie. Folk og Land har i 20 år fortalt sannheten om denne gangsterjustis, men reaksjonen er skuffende svak.

Hvis folk og Land hadde formet sitt stoff etter Zolas og Bjørneboes oppskrift, da ville vi forlenget hatt en forbitret proteststorm blant Norges ungdom. Men Folk og Land har ikke utnyttet stoffet journalistisk. Avisen skriver nok sannheten, men den serverer stoffet på en kjedelig måte. Landssvikoppgjøret er den norske Dreyfus-sak, bare i uendelig mye større målestokk. Ved å spille på de riktige strenger, kan Folk og Land reise en forbitrelsens storm blant ungdommen.

Førstesiden må bli en fast «slakteside», hvor sensasjonene blir slått opp i meget store bokstaver. Jeg skal gi dem et eksempel på hvordan det bør gjøres. Førstesiden bør se slik ut:

VERDENSHISTORIENS STØRSTE POLITISKE SAUBLE STATSMINISTER I NORGE

Han ødela Norges forsvar slik at det ble lett for Hitler å erobre landet.

Resten av avisen kan berette detaljert om Nygaardsvolds politiske vanvidd. En fremtredende plass bør re-

serveres til major Lange-lands bitende ironiske oversikt over Nygaardsvolds reaksjoner umiddelbart før det tyske angrep på Norge. Slik kan det lykkes å overbevise ungdommen om at det var Nygaardsvold som var skurken i dramaet i 1940 — og ikke Quisling.

Ole Nilsen

Dette innlegg er sterkt forkortet.
RED.

Slaget i —

(Forts. fra side 5)

et lite rødt avskum sin venn like foran oss.

«Reaksjonære fascister», sa vennen hans. «Rasistiske hunder!»

Straks etter denne korte samtalen, var hele toget travelt opptatt med å snakke om «nazistene! nazistene!» Ingen tvil om at våre løpesedler, som bekjentgjorde forræderiet den niende august, hadde alarmert dem. Jeg trodde vi var oppdaget, men ingenting hendte, og marsjen begynte uten at de oppdaget oss.

(Avsluttes i neste nummer).

Waffen-SS —

(Forts. fra side 5)

med andre ord. Forøvrig er marsjen «Badenweiler» med. Den var som kjent der Führers spesielle marsj og hører naturlig med på en plate om hans gardetropper. Til slutt kan nevnes «Niederländisches Dankgebet» og den tyske nasjonalsangen, som på disse platene finnes i fullstendig innspilling.

Vi skulle tro at disse platene vil være av spesiell interesse, ikke bare for veteranene, men også for de mange, som utelukkende kjenner Waffen-SS fra etterkrigspropaganda og egen lesning. Vår boktjeneste leverer og prisene pr. sett (2 plater) er kr. 120,00 pluss porto.

Blikktanger-

(Forts. fra side 3)

ske handelstraktat. Noen forpliktelse foreligger ikke. Det har vi den franske direktørs ord for.

At man ved inngåelse av traktater prøver å påvirke innflytelsesrike kretser i vedkommende land for å få traktatene så gode som mulig, er en kulant metode som har vært praktisert i århundreder. At man av praktiske grunner ikke alltid drar med seg hele nasjonalforsamlin-

Fantastiske påstander — —

(forts. fra side 1)

seg rykter om at det også ved tildelingen av den såkalte fredsnobelpris til Willy Brandt ved en komité fra det norske parlament har vært korrupsjon med i spillet. Slike vidt utbredte kolportasjer fikk ny næring da forrige uke et blad som absolutt ikke har ry for å være motstander av kansleren meddelte følgende: «Pris for prisen? Vestlige etterretnings-tjenester etterforsker en skrekkelig mistanke: Fikk Willy Brandt i 1971 sin fredsnobelpris gjennom bestikkelse? Etterretningsfolk fikk hentydninger om at stemmene til to av de fem medlemmer av den norske Nobelkomité, som enstemmig vorterte for Brandt, var kjøpt».

Allerede dagen etter at dette ble offentliggjort måtte sjefredaktør Claus Jacobi for venstreforleggeren dr. Gerd Bucurius' nevnte tidskrift «Wirtschaftswoche» skriftlig unnskyldte seg like overfor Willy Brandt for at bladet «uprøvet hadde overtatt et rykte hvoretter det skal ha vært bestikkelser i spill ved tildelingen av Nobelprisen til Brandt.» Vi snakket deretter med sjefredaktør Claus Jacobi, som imidlertid selv ikke ved intens utspørring var å bevege til noen slags erklæring om bakgrunnen for den gåtefulle hendelse. Jacobi ga inntrykk av å være en mann med bundne hender.

For naturligvis lar det seg vanskelig legge beviser på

gen i slike forsøk sier seg selv. Her er det igjen mygen som skal blåses opp — ihvertfall til en elefantbabys størrelse.

For en moralsk vurdering er det naturligvis både i Watergate- og Crotale-«sakene» knekkende likegyldig med alle disse «hva»er og «hvem»er — selvom Nixon eller Korvald skulle være å finne blant «hvem»ene.

Det moralske nivå i det politiske liv ligger ikke så høyt at denslags puslerier har krav på oppmerksomhet.

Men en artikkel om blikkfang-metoden i politikk ville være høyst ufullstendig dersom den ikke tok med selve det klassiske mesterstykket i bransjen:

Det norske kamuflasjeoppgjør etter krigen.

Når det lyktes å engasjere hele det norske rettsvesen som kamuflasjeagenter for nygårdsvoldregjeringens synder, så skjedde også det fortrinnsvis ved pressens hjelp. Heller ikke i 1945/46 — med O. C. Gundersen som justisminister — besto norsk rettsvesen av bare kjeltrin-

Willy Brandt — blir han et offer for Nobelkomitéens nye «venstrevri»?

bordet ved en slik fremstilling. Man kan knapt forestille seg at for eksempel det britiske Secret Service utsteder en offisiell meddelelse om at det etterforsker omkring stemmekjøp også ved Nobelprisen for Brandt. Men er det ikke pressens oppgave, i den utstrekning den fremdeles er fri og uavhengig, å kreve nedsettelse av en undersøkelseskomité, som bl. a. gjennom vitneavhør og undersøkelse av papirer og formuesforhold enten styrker mistanken eller skaffer den ut av verden?

Den elementære interesse såvel KPDSU og SED, som også SPD har av fortsatt kanslerskap for Brandt trenger knapt noen forklaring. At kommunister og iblant

også sosialister lar hensikten hellige midlene og i sitt tilfelle hjelper folkesuverenen «på benene», er kjent. Når man ikke engang vek tilbake for å kjøpe korrupte bundestagsmedlemmer til å forpurre det konstruktive mistillitsvotum, hvorfor skulle det da bestå «moraliske hemninger» mot å hjelpe litt på tingene ved tildelingen av fredsnobelprisen? For denne pris ble — med hell — bygget opp i sinnene hos den tyske gjennomsnittsvelger som den mest utsøkte belønning til den mest utsøkte personlighet. I Nobelkomitéen, som har sosialistisk flertall, ville et knapt votum for Brandt på 3-2 stemmer neppe ha gitt den ønskede propagandavirkning. Intet ondt ord mot hederlige parlamentarikere i Brandts hjem.(!) Da vi imidlertid ikke henger i noe stangbissel (d.v.s. er uavhengige) krever vi kategorisk: Undersøkelse av og oppklaring om de omstendigheter som førte til Brandts pris.»

★

Så langt NATIONAL-ZEITUNG. Spørsmålet er nå hva den norske Nobelkomite, in casu dens borgerlige medlemmer, vil foreta seg i anledning disse ville og fantastiske rykter som nå er kommet på trykk i et stort tysk ukeblad med krav om nærmere etterforskning. Vi synes nok alt taler for at man her setter de tyske ryktemakerne ettertrykkelig på plass.

Dommeren: Altså: Vil anklagede reise seg!

Per Olsen reiser seg.

Dommeren: De er altså anklaget for å ha gått med brun skjorte.

(Forts. side 8)

HUMØR-sveiten

Det var en sur høstmorgen. Han Nils gikk avsted for å besøke Ola, naboen sin. Han traff naboen sine kone på trappen utenfor inngangsdøren. — Det er kaldt, sa Nils.

— Ja, svarte kona.

— Det blir nok sne.

— Ja.

— Er Ola hjemme?

— Ja.

— Kan jeg få snakke med'n?

— Nei.

— Hvorfor ikke?

— Han er dau.

— Dau?

— Ja.

— Hm.

— Sa han noe om en boks blåmalning før det var slutt?

— Nei.

— Hm.

Beleilig syndebukk —

(Forts. fra side 2)

lings kringkastingstale kl. 7.32 ettermiddag den 9. april etter at storparten av nøkkelstillingene fra Narvik og sørover hadde falt i nattens løp og den kongelige norske regjering hadde forsvunnet fra hovedstaden. Han og vi andre kunne ikke få oss selv til å tro at kringkastingen skjedde uten tysk godkjenning.

Meldingen om forræderi fra en slik fremtredende nøytral korrespondent som Stowe ble tillagt den største betydning og ble videresendt verden rundt. Min uavhengige rapport 16. april sa også: «Forsvarere forrådt av Femtekolonne». The Times' leder 19. april sa «Quisling is as Quisling does». Da jeg hadde strandet med de allierte på den nordlige Trondheimsfront, introduserte jeg også betegnelsen «quisling» i Daily Mail (21. april). Så det nye navn på en forræder grep om seg.

Slik ble det straks skaffet tilveie en syndebukk for den norske og de allierte regjeringers udugelighet.

Midt i desember 1939, ved begynnelsen av den russisk-finske «vinterkrig» hadde Quisling ganske visst drøftet eventualiteter med Hitler, Raeder, Rosenberg og Wehrmacht i Berlin, men han sa dem uttrykkelig at han kunne ikke og ville ikke hjelpe dem hvis Tyskland forsøkte å komme de allierte i forkjøpet i Skandinavia. (Se Quisling-dommen og de beedigede skriftlige vitneprov fra Göring, Keitel og Jodl).

I slutten av mars forestod det åpenbart et kappløp om Norge. Vestkysten krydde av allierte og tyske agenter. Vi hadde «mottagelseskommitéer» i Narvik, Trondheim, Bergen, Haugesund og Stavanger (Malcolm Munthe i Stavanger) — og det samme hadde tyskerne (Se Sverre Hartmann). En avgjørelse var så tydelig umiddelbart forestående at Churchills nevø, Giles Romilly (Daily Express) og Peter Rhodes (United Press) dro fra Stockholm til Narvik, nøkkelpunktet, for å avvente britene — og likeså Stowe og Hartin til Oslo.

Den store overraskelse var at tyskerne vant kappløpet trass i at Narvik bare var en natt fra Scapa Flow, men like langt som Eire fra fiendens hovedkvarter i Hamburg. Derav «kaoset».

Nordmennene hadde hatt 30 alvorlige advarsler om at tyskerne nærmet seg 8. april — fra London, Stockholm, København, Vatikanet og tre fra Berlin (Aftenpostens korrespondent, admiral Ca-

naris fra Abwehr i Oslo 28/29. mars og oberst Hans Oster, også fra Abwehr, via den norske legasjon 2. april) Alt sammen ble ignorert. Så en syndebukk var meget velkommen.

De fleste historikere som har behandlet det norske felttog er nå enige i at Quisling personlig ble holdt utenfor de tyske invasionsplaner av Hitler som hadde mistanke om at han var britisk agent — en CBE til å sparke ut. Det ville ha vært galskap å avsløre den hasardiøse «Weserübung»-plan til noen utlending. Utstudert villedning ble anvendt for å skjule bestemmelsesstedet for høye offiserer i ekspedisjonen, de ble ledet til å tro at Eire var målet.

Stowe har senere tatt tilbake sin skadegjørende rapport og så har jeg i «Quisling — prophet without honour». Ingen av Quislings tilhengere har noensinne blitt dømt for å ha ydet militær bistand til «Weserübung» — ikke engang oberst Konrad Sundlo, hærsejefen i Narvik — «Byen med kanonen», som han kalte sin selvbiografi. Hans navn fremkommer i standarverker (f. eks. Macintyres «Narvik») som forræder fordi han fikk oppreising av Høyesterett for sent til korrigering.

Han og hundrevis av andre offiserer i Quislings NASJONAL SAMLING — bevegelse gjorde deres beste med ubetydelige midler mot en overveldende tysk makt — ingen steder mere enn 1000 mann.

De virkelige skyldige var suksessive norske regjeringer som avvæpnet og preket pasifisme i tredveårene. Utenriksministeren i 1940, Halvdan Koht, sa f. eks.: «Jeg håper den dag aldri vil komme at vi har et Utenriksdepartement som er frivolt nok til å leke med tanken på at vi skulle gå i krig.»

Tidlig 9. april avsto kabinettet den ordre om alminnelig mobilisering som lå ferdig på forsvarsministerens bord, flyktet mot Sverige uten å gi folket beskjed om hva det skulle gjøre, etterlot tre eller fire ministre i hovedstaden for å ordne med øyeblikkelig overgivelse av Oslo og Akershus med samt hærens hovedflyplass på Kjeller og Oslofjordens ytre befestningsområde (Sverige til Stavanger), og løslot 1039 tyske fanger om ettermiddagen, innbefattet operasjonens kommandør, general Engelbrecht og admiral Kummetz, som svømte fra den senkede krysser BLÜCHER.

11. april hadde den kongelige familie og ledende ministre, med samt embets-

Er kulturforfaldet —

(Forts. fra side 2)

at financiere den nuværende globale befolkningseksplasjon **uden** samtidigt at løse råstofproblemet og ernæringsproblemet på lengere sigt, gør man sig simpelthen medskyldig i folkemord og navnløse rædsler.

Forpligtelsen overfor vore efterkommere.

Men bortsett fra spørgsmålet om **med hvilken ret** vi blander os i andre folkeslags livsnormer og samfundsforhold, kan vel ingen have noget imod, at vi på vor lille klode udveksler erfaringer og i påkommende tilfælde yder effektiv støtte til katastroferamte mennesker på tvers af landegrænser og raceskel. **Forudsætningen** for teknisk bistand og humanitære støtteaktioner*) må imidlertid være, at vi har orden indenfor vore egne områder, og **at vi først og fremmest føler os forpligtede overfor vore egne efterkommere og de livsværdier, der uløseligt er forbundet med vore nedarvede traditioner**, for svigter vi her, lammes vi på vor værnevilje

*) Økonomisk bistand til marxistisk infiltrerede partisanbevægelser i Sydafrika og andre oversøiske lande er derimod *forbryderiske* og skal forhindres med alle til rådighed stående midler!

menn, tatt kursen til Sverige, idet de forsøkte å danne en eksilregjering. 12./13. april var Kongen, Koht og andre ministre i Sälen (SIS dagboken). Storparten av dem ble da sparket ut og flyktet i forkledning for å søke tilflukt på et britisk krigsskip (i Molde 28. april). Ingen erklæring om krigsinnkallelser ble kunngjort.

Quisling forsøkte spontant å fylle vacuumet, men han ble fjernet av tyskerne 15. april fordi han ikke ville samarbeide!

Så sent som 28. april var hans omdømme i London ikke ødelagt. Chamberlain-kabinettet og den kongelige norske legasjon planla fremdeles å sende Mr. Jonas Lied (en venn av Quisling siden deres russiske dager i 1918—1929 og i 1940 vicepresident for the Aluminium Union i London) for å forhandle med ham (Ikke offentliggjort FO file 371/24837 i the Record Office).

«Hvor vanskelig det er å ryste av seg en legende selv om man forsøker å gjøre det», som professor A. J. P. Taylor bemerker i «The Origins of the Second World War».

Oslo, 26. august 1973.
Ralph Hewins
(Copyright)

og sunde selvopholdelsesdrift, kan vi kun bidrage til den almindelige forvirring og opløsning, hvor **alle** uden undtagelse bliver «sociale tabere».

Og her er det, at tilværelsen stiller os overfor et ubønhørlig krav, som vi ikke kan vige uden om.

Det var dette krav, som de store verdenskulturer før os ikke evnede at opfylde og **derfor** måtte gå til grunde.

Kravet fremgår af den uomstødelige kendsgerning, **at en kultur kan opretholdes og videreudvikles ud fra de biologiske forudsætninger, som den skylder sin tilblivelse.**

De tidligere verdenskulturer havde — ligesom vor egen — som forudsætning en **positiv** udvælgelsesproces gennem årtusinder. Denne udvælgelsesproces fostrede selvhjulpne enere og stærke slægter, der blev saltet i den store historie og som nåede lysende højdepunkter på **alle** tilværelsens områder.

Vore udvandrende frændre skabte store høj kulturer i det fremmede, men kunne i længden ikke hindre den **negative** udvælgelsesproces, som kulturforløbet hidtil har medført, og som i øjeblikket også hærger på vore breddegrader. De kulturførende slægter forsvandt, og deres «efterkommere» var ude af stand til at løfte en arv, som de ikke var bundet til med blodets bånd. Åndsliv og kunst stivnede i døde former. Platons forsøg på at afvende det græske forfald kom for sent og løb ud i sandet.

Vor situation.

Nordvest- og Mellemeuropa er — trods et umiskendeligt forfald — væsentligt bedre stillet end f. eks. Plotons Grækenland og Romerriget under kejser Augustus, der også gjorde et forgæves forsøg på at bevare den oprindelige romerske type. Vore breddegrader er hjemstedet for den nordiske race, der **endnu** er fremherskende indenfor **alle** samfundslag. Dessuten har vi — i modsætning til tidligere høj kulturer — den afgørende fordel, at vi ved hjælp af arveligheds-

BEKJENTSKAP

Ing. 49 år, ønsker bekjentskap med likesinnede damer og herrer i Røyken og omegn. Bill. mrk. 16/1

KAN NOEN SKAFFE OSS HUSROM?

Ung familie med ett barn søker leilighet i Oslo. Alt av interesse. Henv. Folk og Lands redaksjon.

«BAK FRIMURERIETS KULISSER»

denne oppsiktsvekkende bok har vi et eksemplar av. Første gode tilbud aksepteres!

Henv. Nordisk Ungdomsfront, Boks 78, Grorudhagen, Oslo 9.

Om Lenins —

(Forts. fra side 5)

kongressen i Geneve. De tre nevnte landenes organisasjoner kunne dessverre ikke få adgang da deres representanter ikke kunne betraktes som skikkelige foreningsfolk idet de «ble diktert av sine regjeringer».

Hvilken sammenblanding av enfoldighet og mangel på virkelighetssans. Hva øst-blokkens fagorganisasjoner egentlig er, turde være klart for de fleste: «En brekkstang eller et middel uten hvis hjelp diktaturet ikke er mulig» (Stalin). Til dags dato har heller ikke Stalins etterfølgere fraveket denne teori og praksis det aller minste.

Man kan derfor lure på hvorfor man skal utelukke Spania, Portugal og Hellas fra en slik konferanse.

forskningen nøgternt kan bedømme vor situation og derved har mulighet for at træffe de fornødne forholdsregler gennem en omfattende oplysning og en politisk målsætning, der bygger på kendsgerninger i stedet for luftige illusioner. Vi har gennem generationer været udsat for en negativ biologisk udvælgelse, idet de livsduelige og selvhjulpne slægter gennem skattelovgivningen og andre «udlignende» foranstaltninger ikke alene har skullet sørge for deres egne børn, men også fremskaffe midlerne til de sociale tabers livsophold — **og formering**. Yderligere har vi i de senere år indsluset fremmedarbejdere og zigeunere i «passende» antal.

Vi er fast besluttet på at standse denne udvikling, således at «det høje Nord» ikke i fremtiden skal henvises til litteraturhistorien og en vis vammel form for «fædrelandsk» fraseologi. —

— Den ukendte forfatter til det enestående digt: VOLUSPA' var en nøgtern bedømmer af historiens tragik og de uundgæelige nedgangsperioder, men han erkendte tilværelsens rige muligheder og **slægtens** evne til fornyelse.

Letfærdig fremskridtsoptimisme har medført en babylonisk forvirring overalt i verden. Vi har aldrig delt denne optimisme. Derimod er det vor urokkelige overbevisning, at vi og vore frændre er i stand til at overleve. **Gennem en aktiv indsats.**

USA - dumpe-kandidat...

(Forts. fra side 1)

en helt utrolig klosset politikk greid å forspille et vennskap med 100 millioner arabere, som tilsammen disponerer et område fra Atlanterhavet til Den persiske bukt. Isteden sitter man igjen med staten Israel, et område, som før seksdagerskrigen ikke var stort større enn Telemark fylke og bare har omkring 3 millioner innbyggere. Denne staten har dessuten etter hvert opparbeidet et rykte, som bare amerikanerne selv kan oppvise maken til etter alle sine mislykkede militæraksjoner verden over.

At dette har kunnet skje fordi en liten etnisk minoritet i USA har slik enorm innflytelse over amerikansk politikk, at den av ideologiske grunner kan sette hele USA's skjebne som supermakt på spill til fordel for en «jordlapp» i Midtøsten, gjør ikke saken bedre.

4. Vietnam-krigen skal vi nesten ikke kunne nevne. Hva håndteringen av denne affæren har kostet USA av prestisje gjennom årene, forstå de fleste.

Vest-Europa befinner seg altså i den paradoksale situasjon, at USA som har gjort mer enn noen annen makt for å fremme kommunismen, skal være dets hovedgaranti mot kommunismen.

Og for å gjøre det hele fullstendig: Rundt omkring i de forskjellige land som er alliert med USA, sitter en mengde mer eller mindre sosialdemokratiske regimer, som for en stor del består av tidligere kommunister (altså det kapitalistiske USA's erkefiender), og «legger om» til en marxistisk samfunnsorganisasjon; alt sammen i ly av NATO's bajonetter.

Situasjonen for Vest-Europa er altså i praksis følgende etter nesten 30 års amerikansk ledelse:

1. Den fullstendige mangel på ideologiske våpen har ført til at USA har tapt den kalde krigen. Og resultatet av dette igjen har vært en stadig økende antiamerikansk holdning hos landets øvrige alliansepartnere. Med de senere års økonomiske «setback» i tillegg, er denne tendensen blitt ytterligere forsterket.

2. Skremt av USA's klossete manipulering i Øst-Asia

OGSÅ ET RASESPØRSMÅL

Det er ikke alle som ville klare å arbeide på tynne bjelker over 400 meter over bakken! Likevel er det de som greier også dette. De amerikanske skyskraperne er et imponerende bevis på det. Nå viser det seg at det også på dette område gjelder å finne mennesker med de rette nedarvede anlegg. Således er en stor del av arbeiderne indianere. De tilhører Mohawk-stammen og har gang på gang, faktisk gjennom flere generasjoner arbeidere, vist sin overlegenhet i å bygge skyskrapere og store bruspenn — vi tviler på om det er noen av våre

lesere som ønsker å gjøre dem rangen stridig. Det er ikke lenge siden vi hørte at utsikten fra Tryvannstårnet nå var lik null — ingen tør nemlig å pusse rutene utvendig. Så er det noen som har tenkt å ta opp konkurransen med indianerne så kan jo vedkommende trene på Tryvann — det er visstnok utlovt bra betaling.

★

BONN SKAL BLI PERMANENT HOVEDSTAD

Den røde koalisasjonen under Willy Brandt akter å gjøre Bonn til endelig hovedstad, og vil vel dermed symbolsk markere at separatismen har seiret over håpet

om gjenforening. Omkostningene i forbindelse med omlegningen er beregnet til 7 milliarder mark. Men det er bare det tallet som fremlegges for skattebetalerne — ekspertene regner med minst 12 milliarder. Samtidig kommer antallet offentlige funksjonærer til å stige med 50 prosent — til 30 000. Selvsagt skal herr Brandt, etter eget ønske, få et nytt hypermoderne kanslerpalass til en sum av mellom 100 og 200 millioner mark.

★

MOTENYTT: IKKE MER LANGT HÅR

Omsider har de «riktige» personene gitt signalet til at

det lange håret skal avskaffes. Det var med en nedslått mine, skriver NS-avisen «White Power» at hippiene, yippiene, trippiene og selv en del av deres eldre efterapere mottok nyheten om at slike «guddommelige» ungdomshelter som beatle'n John Lennon, skuespilleren Rich. Benjamin og klesmakeren Bill Blass hadde klippet av seg sine skitne lokker. Men det måtte engang skje. Newsweek forklarer hvordan herr Lennon startet hele galskapen med å lansere en såkalt «konsentrasjonsleir-look» til ære for ingen ringere enn Englands Black power-nigger, Michael X.

Blikkfanger-

(Forts. fra side 6)

P. O. Jeg mente regjeringen Nygaardsvold hadde forlatt oss og at vi måtte stille oss som best vi kunne med tyskerne — av hensyn til landet.

D.: De må kunne svare ja eller nei på mitt spørsmål: Har De gått med brun skjorte?

P. O.: Ja, nei, jeg mente krigen var slutt 10. juni 1940. (Vår bemerkning: «Hvordan var det? Mente O. C. Gundersen at krigen var slutt 15. april 1940?»).

Dommeren: Jeg må forlange respekt for retten: Har De gått med brun skjorte, ja eller nei?

Det lykkes å få Per Olsen, som vet at retten reagerer patologisk på brune skjorter til å nekte at han har gått med en. Og så fremskaffer man pålitelige vidner som

vet å fortelle at P. Olsen da og da og da — var iført brun skjorte.

Suksessen er fullkommen! «Thi kjennes der for rett!» P. O. kjennes skyldig at være. Noen synes litt synd på P. O. andre mener at han kan ha det så godt.

Det ovenanførte rettsreferat ligger for nær opp til virkeligheten til at det kan kalles noen karrikatur. Det er riktigere å kalle det et ekstrakt, et konsentrat.

En ekstra spiss på affæren fikk man ved «dødsstraffen». Jeg har anført den i gåseøyne — fordi «straff» forutsetter en lov og en lov kan slett ikke gis tilbakevirkende kraft — slik den dengang ble gjort. «Mordbeslutning» ville være det riktige uttrykk.

Men den utløste en omfattende diskusjon pro et contra dødsstraff i det hele tatt: anvendelse av dødsstraff i det og det tilfelle unnlattelse i det og det tilfelle: innvilge-

te og avslutte benådninger bidro til å holde interessen vedlike. Alt sammen vedrørende folk som hadde gått med brun skjorte.

Og så kunne Nygaardsvoldregjeringen og Hambro unngå riksrett: ca et halvt tusen mord gå upåttalt: Feldmannsmorderne kunne frifinnes og en syvdobbel rovmorder ansettes som sjelesørger i den norske statskirke.

Og pressen — generelt sett — tok omtrent den: Akk ja, der kan nok ha vært begått feil. Men under et så stort oppgjør er dessverre feil ikke til å unngå. Nu bør mordene bare brukes som heroisk dekorasjon av vår historie, og morderne som inspirerende forbilleder for ungdommen. Og hele sakens juridiske side bør være glemt. Men — for å snakke om noe helt annet: Hvorfor er egentlig ungdommen så aggressiv og voldsom av seg?

Pressen var ellers mer en villig til å følge dommeren fra Wessels berømte dikt i hans sosialøkonomiske tankebaner: «Den eldste baker skal unngjelde det!» Underforstått: Ikke fordi han har hatt noe med den ulyksalige hendelse å gjøre, men fordi det psykologisk og samfunnsøkonomisk er å foretrekke.

En kryssild av beskyldninger og motbeskyldninger mellom A-partiet og Høyre, mellom LO og Arbeidsgiverforeningen ville vært en svær belastning for gjenoppbygningen etter krigen.

Denne kryssild uteble fullstendig! Og her gjorde «dødsstraffen» sin nytte: De i fellesskap signerte mordbeslutninger var et bånd som bandt politikerne sammen fra ytterste høyre til ytterste venstre.

Og velsignende over det hele svevet «onkel» Einar Gerhardsens milde stemme i demokratisk landsfaderlighet.

ABONNER PÅ FOLK OG LAND

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgiro nr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

Husk bladpengene

for

2. halvår!

har Pakistan funnet det tilrådeligst å trekke seg ut av SEATO (det asiatiske NATO). At det er lignende beveggrunner som har ført Frankrike ut av det integrerte samarbeidet i Europa, synes utvilsomt.

3. Og i Mellom-Europa er Willy Brandt i full ferd med å tilrettelegge tysk gjenforening i «progressiv» regi.

4. Den manglende evne til å imøtegå en ideologisk utfordring har for de europeiske NATO-landene ført til at den kommunistiske trussel er blitt et innenriks problem mer enn et utenriks. I ekstreme tilfeller må man sette oberster inn i spillet for å hindre et bolsjevikisk mytteri. Dermed får den venstreradikale opinion ny ammunition til sin propaganda, som hevder at slike umoral-

ske «fascist»-regimer ikke kan være med i NATO.

Med en slik utvikling i enda noen år, vil NATO og dermed den «frie» verden hurtig bli den overmodne frukten som Lenin påsto ville falle gratis i kommunistenes hender.

Den nylige storeksporten av amerikansk korn til det alltid sviktende sosialistiske jordbruk i Sovjet setter også USA's «kamp mot kommunismen» i et underlig lys. Aksjonen reddet kanskje Kreml-regimet fra fall. Om det er lønnlige kretser i USA som helst vil det nettopp slik, skal være usagt, men for USA's allierte må en slik politikk virke komplett uforståelig.

En fortsatt opprettholdelse av det ideologiske vakum

i Vesten samtidig med at man endog styrker fiendens potensial ved direkte materiell understøttelse er en skjebnesvanger og selvmorderisk politikk. Det er et slikt dekadent Vesten som gjør at Kreml-herskerne kan satse på den såkalte «fredelige sameksistens», dvs. seier uten krig. Jevnfør Khrusjtsjovs uttalelse fra 1959: «Seier for sosialismen? Vi behøver ikke å gå til krig for å oppnå denne seieren. Fredelig konkurranse vil være tilstrekkelige».

Europa er åpenbart nødt til å ta sin stilling opp til fornyet overveielse og rydde opp i sitt ideologiske kaos mens det ennå er tid. Det må finne sin egen vei ut av det åndelige forfallet, og om nødvendig — uten USA.